

Mecanismes perversos

Núria Güell desemmascara els abusos de poder permesos per la legalitat i l'ètica de les institucions

Valentia

Les contradiccions de les polítiques migratòries, els desnonaments, les polítiques bancàries, els abusos de poder o de les polítiques carceràries estan presents en l'exposició de Núria Güell, oberta a la galeria ADN (Enric Granados, 49) fins al 9 de març. Güell és una artista valenta que de manera intel·ligent denuncia un sistema decadent i injust

L'any 2008 Núria Güell (Vidreres, 1981) va repartir per la ciutat de l'Havana un targetó en el que s'oferia com a esposa al cubà que li escrivís la carta d'amor més bonica. El guanyador de la convocatòria podria emigrar a Espanya i tindria pagades totes les despeses. Una bona manera d'escapar del país legalment. No li van faltar candidats. La carta guanyadora la va triar un jurat format per prostitutes. Quan Güell va contactar amb el guanyador no va canviar ni en un punt la seva proposició i li va prometre que ho portaria tot fins al final però li va explicar que tot consistia en un projecte artístic. En aquests moments, el noi és aquí des de fa dos anys, ha trobat parella estable i continua legalment casat amb la Núria. D'aquí es poc es divorciaran i tota la paperassa que es generi formarà també part del projecte titulat *Ajuda humanitària*. Feta la llei feta la trampa.

El projecte, amb els vídeos, fotografies, documents i, per descomptat, les cartes d'amor que l'artista va rebre es poden veure aquests dies a la galeria ADN de Barcelona en la primera exposició individual de Núria Güell. La mostra resumeix alguns dels principals treballs de Güell, que tenen sempre un punt en comú: desemmascar les perverses estratègies del poder, tan polític com econòmic. Núria Güell denun-

Núria Güell es considera una artista militant JUANMA RAMOS

cia amb les seves contundents accions la hipocresia del sistema i els abusos de poder. Art activista?, li pregunto. "No, és art militant". Així ho va fer quan va organitzar una sèrie de conferències entorn la pregunta de si és possible expropiar a les entitats bancàries. Utilitzant les mateixes estratègies dels bancs seguint la llei bancària de reserva fraccionària, Güell explica en una pissarra els mètodes que es poden seguir per expropiar. El pla mestre d'expropiació és el més descarregat de la seva web.

I seguint amb els bancs, una de les obres més recents de Güell alludeix als desnonaments. L'artista va crear una cooperativa i va contractar paletes a l'atur i desnonats perquè demolissin portes de cases desnonades adquirides en subhasta per entitats bancàries. El treballador no podia ser denunciat perquè estava contractat legalment i qui entrés a l'edifici sense porta tampoc. "Quan vaig començar amb tot això, m'acusaven d'antiètica. Ara, però, sobretot des del 15-M, tothom m'anima a continuar per aquí", diu. Per què serà? *

Gaudí essencial

La naturalesa

"L'originalitat consisteix en un retorn als orígens", "Tot surt del gran llibre de la naturalesa", "Tots els estils estan emparentats amb la naturalesa", "Aquest arbre proper al meu taller és el meu mestre". Així s'explicava Gaudí i així ens ho recorda Daniel Giralt-Miracle, autor del llibre *Gaudí essencial*, que s'acaba de publicar. En aquest discurs, que significa una posada al dia de la lectura de l'obra gaudiniana, l'autor desplega la seva experiència i aproximació des de fa vint-i-cinc anys a l'arquitectura d'Antoni Gaudí, única al món i que ha esdevingut un símbol de la ciutat de Barcelona. I és que una de les aproximacions més genuïnes a l'obra gaudiniana que fa l'autor és l'apropament als sistemes constructius de Gaudí, a la geometria inspirada en la naturalesa o en les formes que aquesta desenvolupa a partir de models naturals. Una geometria que obeeix a lleis de resistència, estabilitat o funcionalitat.

La recepció de Gaudí

El reconeixement de Gaudí ha estat tardà si tenim en compte que fins trenta anys després de la seva mort, el 1956, no hi ha la primera exposició de fotos de la seva arquitectura al Tinell. L'adquisició de La Pedrera l'any 1987 per Caixa de Catalunya va ser important, seu de la Fundació que en el seu dia dirigí el mateix Giralt-Miracle i que es mantingué com a edifici d'habitatges, malgrat la seva nova funció més pública. Més endavant, els Jocs Olímpics descobriren a la comunitat internacional la singularitat de l'arquitectura gaudiniana, i el centenari de Gaudí, l'any 2002, uní el nom de Gaudí i Barcelona per sempre més, tot esperant la cobertura de la nau central de la Sagrada Família, que arribaria el 2010 amb la visita del Papa.

Una lectura neta

L'autor es manté en el to just, en l'anàlisi formal, sense pretensions teòriques, ja que Gaudí era un *homo faber*, un home de taller que basava els seus coneixements en l'ofici i no en el diletantisme teòric. L'exposició de Daniel Giralt-Miracle és neta, de prosa clara i entenedora, despulla Gaudí de tota visió esotèrica o misteriosa i el situa en la pràctica constructiva i en el terreny dels mortals. Ens diu: "Gaudí no mirava la naturalesa com un paradís idíl·lic, com un *beatius ille* horacià o com un model estètic idealitzat, sinó com l'escenari natural dels éssers vivents." Cada edifici hi té el seu estudi, la seva descripció, fins i tot les darreres troballes científiques o les polèmiques públiques, com la de la Sagrada Família, un *work in progress* que es prepara per al centenari de la mort de Gaudí l'any 2026. Després del controvertit debat sobre la continuació d'aquest edifici, noves preguntes assetgen l'obra gaudiniana. Cal continuar el Park Güell? I el famós hotel Attraction que no es va fer a Nova York i que sembla que ha inspirat en part la torre de Jean Nouvel? Barcelona, la ciutat espectacle gràcies a Gaudí i a l'Exposició de 1929, necessitarà aviat renovar els seus símbols. *